

ВНУТРІШНІ ДЖЕРЕЛА ФІНАНСУВАННЯ ПІДПРИЄМСТВ ТА ЇХ ОПТИМІЗАЦІЯ

Конончук С.С., гр. Ф-48

Науковий керівник – доц. **Н.І. Кропівцова**
Харківський державний університет харчування і торгівлі

Джерела фінансування – це функціонуючі і очікувані канали отримання фінансових коштів, а також список економічних суб'єктів, які можуть надати ці кошти. Фінансування підприємства має вирішувати завдання забезпечення розширеного відтворення. Саме тому своєчасне та в необхідному обсязі фінансування підприємства з різних джерел дозволяє йому вирішувати завдання ведення бізнесу та власного розвитку. Однак для залучення такого фінансування підприємство має у своєму розпорядженні певні джерела коштів; повинне визначити оптимальне джерело фінансування.

Джерела фінансування підприємства діляться на внутрішні і зовнішні. Внутрішні джерела фінансування підприємства – це його власні кошти: прибуток і амортизаційні відрахування. Зовнішні джерела фінансування – це різні позичкові і притягнуті засоби: надходження від емісії та розміщення акцій, кредити банків, продаж часток у статутному капіталі і так далі.

Основним внутрішнім джерелом фінансування є самофінансування, пов'язане з реінвестуванням (тезаврацією) прибутку у відкритій чи прихованій формі. Ефект самофінансування проявляється з моменту одержання чистого прибутку до моменту його визначення, розподілу та виплати дивідендів, оскільки отриманий протягом року прибуток вкладається в операційну та інвестиційну діяльність.

В даний час фінансування підприємств знаходиться в незадовільному стані через нестачу власних коштів для самофінансування, відсутність достатньої державної фінансової підтримки, високої вартості та ризикованості інновацій, довгострокового характеру окупності інноваційних проектів та ін.

Для того, щоб визначити оптимальні джерела фінансування підприємства, необхідно провести певний аналіз діяльності підприємства. Грамотний і обдуманий вибір джерел фінансування підвищить віддачу від використання коштів і не викличе додаткової необгрунтованої навантаження на підприємство, пов'язаної з необхідністю повернення коштів.

УПРАВЛІННЯ ПРИБУТКОВІСТЮ ТА РЕНТАБЕЛЬНІСТЮ ПІДПРИЄМСТВА

Коротецька М.О., гр. Ф-37

Науковий керівник – доц. **Н.І. Кропівцова**
Харківський державний університет харчування та торгівлі

Розвиток ринкових відносин вимагає здійснення нової фінансової політики, посилення її впливу на прискорення соціально-економічного розвитку України, ріст ефективності виробництва і зміцнення фінансів держави. Важлива роль у забезпеченні усесторонньої інтенсифікації виробництва і підвищенні ефективності належить прибутку.

Прибуток – це рушійна сила ринку, яка визначає вирішення трьох основних взаємопов'язаних проблем: що виробляти, як виробляти і для кого виробляти. Прибуток – це винагорода за підприємницьку діяльність і введення технічних вдосконалень. Комерційна діяльність будь-якої торговельної організації повинна співвідноситися з економічним принципом, який в загальному вигляді визначається досягненням максимального результату при мінімальних витратах. Отже, проблема грамотного і ефективного управління прибутком є найбільш актуальною на сучасному етапі розвитку економіки України. Механізм ефективного управління прибутком повинен сприяти підвищенню ефективності виробництва і стимулювати його розвиток. На більшості українських підприємств даному і найважливішому аспекту надається недостатня увага. Для підвищення ефективності управління прибутком, а також його максимізації підприємства мають змогу використовувати різні економіко-математичні моделі. Саме вони дають підприємству більш конкретну інформацію щодо оптимальних обсягів випуску продукції, витрат для ефективної діяльності та інше.

Але даний показник не відображає ступеня ефективності господарської діяльності підприємства. Маса прибутку може зростати при недостатньому використанні ресурсів підприємства, порушенні вимог режиму економії. Тому для характеристики ефективності господарської діяльності, ступеня використання його ресурсів, раціональності здійснення витрат набуло поширення застосування показників відносної прибутковості, які в економічній практиці одержали назву рентабельності, резерви підвищення якої виявляються у результаті проведеного факторного аналізу прибутку.